

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **Ing. B.**, bývajúcej v R., proti žalovaným **1/ D.**, bývajúcej v R., zastúpenej JUDr. M., advokátom, so sídlom v K., **2/ R.**, bývajúcemu v KO., **o zrušenie a vyporiadanie spoluvlastníctva**, vedenej na Okresnom súde Rožňava pod sp. zn. 12 C 136/2003, o dovolaní žalovanej 1/ proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 9. februára 2012 sp. zn. 5 Co 384/2011 takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalovanej 1/ **o d m i e t a.**

Žalobkyni nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Rožňava uznesením zo 4. novembra 2011 č.k. 12C 136/2003-413 v zmysle § 92 ods. 1 O.s.p. pripustil, aby do konania na žalovanej strane vstúpil R. (tiež žalovaný 2/).

Krajský súd v Košiciach uznesením z 9. februára 2012 sp. zn. 5 Co 384/2011 (ďalej len „odvolací súd“) odmietol odvolania žalovanej 1/ a R., ktoré boli podané proti uzneseniu súdu prvého stupňa o pristúpení R. ako žalovaného 2/ do tohto konania. Uviedol, že proti uzneseniu súdu o pripustení vstupu ďalšieho účastníka do konania na žalovanej strane je odvolanie zásadne prípustné, avšak môže ho však podať žalobca, ak návrh na pristúpenie nepodal, resp. ak s pristúpením, ktoré súd pripustil, nesúhlasí. Pôvodný žalovaný, ani ten koho pristúpenie na strane žalovaného bolo pripustené, právo podať odvolanie nemajú. Z uvedených dôvodov odvolania žalovanej 1/ a R. (ako žalovaného 2/) podľa § 218 ods. 1 písm. b/ O.s.p. odmietol, považujúc ich za subjekty, ktorí na podanie odvolaní nie sú oprávnení.

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu (vo výroku o odmietnutí odvolania žalovanej 1/) podala dovolanie žalovaná 1/. Žiadala, aby dovolací súd uznesenie odvolacieho súdu v napadnutom výroku zrušil a vec mu v zrušenom rozsahu vrátil na ďalšie konanie. Namietala, že odmietnutím odvolania jej bola odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (§ 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p.). Uviedla, že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné a nedostatočne odôvodnené (§ 157 ods. 2 O.s.p.), čo zakladá porušenie jej práv na spravodlivý proces v zmysle čl. § 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. § 36 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd. Súdu vyčíta, že z odôvodnenia jeho rozhodnutia jednoznačne nemožno zistiť, aké právne predpisy aplikoval. Podľa názoru dovolateľky súd „bol povinný uviesť ku každému tvrdeniu a právnej argumentácii účastníka konania, ktoré v konkrétnej veci môžu mať právnu relevanciu, svoj názor aspoň v takom rozsahu, aby bolo zrejmé, prečo na ne neprihliadol alebo prečo nie sú správne.“ Odvolací súd sa v rozhodnutí nevysporiadal s podstatnou argumentáciou žalovanej 1/ (najmä či je možné pripustiť pristúpenie ďalšieho účastníka do konania, ak nie je zrejmé, čoho sa žalobca voči pristupujúcemu účastníkovi domáha; či je možné domáhať sa vyporiadania spoluvlastníctva voči pôvodnému spoluvlastníkovi a zároveň voči jeho právnomu nástupcovi). Dovolateľka objektívne nemala možnosť posúdiť správnosť rozhodnutia odvolacieho súdu.

Žalobkyňa a žalovaný 2/ nevyužili právo vyjadriť sa k dovolaniu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) spĺňajúca podmienku povinného zastúpenia v súlade s § 241 ods. 1 O.s.p., predovšetkým skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.), či jej dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno dovolaním napadnúť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu. V zmysle § 239 ods. 1 O.s.p. je dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu prípustné, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) na zaujatie

stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. V zmysle § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Uznesenie odvolacieho súdu, ktoré napadla žalovaná 1/ dovolaním, nemá znaky žiadneho z vyššie uvedených uznesení. Odvolací súd napadnutým uznesením odmietol odvolanie žalovanej 1/. Dovolanie žalovanej 1/ preto podľa ustanovení § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. nie je (procesne) prípustné.

Prípustnosť (i dôvodnosť) dovolania žalovanej 1/ by v preskúmvanej veci prichádzala do úvahy, len ak by v konaní došlo k niektorej z procesných väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu (aj uzneseniu), ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. dovolateľka netvrdila a existencia týchto väd nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jej dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Dovolateľka v dovolaní namieta, že v danom prípade jej bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) z dôvodu nesplnenia povinnosti riadneho odôvodnenia rozhodnutia (§ 157 ods. 2 O.s.p.). Dôvodom, ktorý zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. je procesne nesprávny postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým

sa účastníkovi odníme možnosť realizovať procesné oprávnenia priznané mu v konaní za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv. Podľa ustálenej súdnej praxe k odňatiu možnosti konať pred súdom môže dôjsť aj odmietnutím odvolania odvolacím súdom, ak pre to neboli dané procesné predpoklady (viď tiež R 23/1994, obdobne tiež R 51/1996, R 55/2006). O taký prípad v prejednávanej veci však nejde.

Odmietnutie odvolania žalovanej 1/ v preskúmvanej veci odvolací súd zdôvodnil jej subjektívnou neprípustnosťou. Túto založil na názore, že procesnoprávna úprava neumožňuje, aby uznesenie o pripustení ďalšieho účastníka na žalovanej strane (§ 92 ods. 1 O.s.p.) napadol odvolaním žalovaný, alebo účastník, ktorého vstup do konania súd pripustil - z tohto dôvodu súd žalovanú 1/ nepovažoval za osobou oprávnenou na podanie odvolania a preto jej odvolanie odmietol (§ 218 ods.1 písm. b/ O.s.p.). Takto vyslovený všeobecný názor o subjektívnej neprípustnosti odvolania aplikovaný v podmienkach konkrétne prejednávanej veci (o pripustení vstupu ďalšieho účastníka na žalovanej strane podľa § 92 ods. 1 O.s.p.) vo vzťahu k žalovanej 1/ považuje za správny a dlhodobo ustálený aj doterajšia súdno-aplikačná prax (viď R 28/2000; Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26. mája 1998, sp. zn. 3 Cdo 92/1997). S týmto právnym záverom sa stotožňuje i dovolací súd, v podmienkach tohto konkrétneho prípadu nepovažuje za potrebné sa od neho odchýliť.

Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie treba posudzovať vždy so zreteľom na konkrétny prípad a aj so zreteľom na charakter konania, v ktorom bolo napadnuté rozhodnutie vydané (obdobne II. ÚS 373/08).

Pokiaľ ide o povahu napadnutého uznesenia odvolacieho súdu, dovolací súd konštatuje, že uznesenie súdu o odmietnutí odvolania pre subjektívnu neprípustnosť (t.j., že bolo podané tým, kto na odvolanie nie je oprávnený) treba považovať za rozhodnutie deklaratórnej povahy, ktoré autoritatívne konštatuje neexistenciu práva – v danom prípade právo žalovanej 1/ podať odvolanie proti rozhodnutiu súdu o pripustení vstupu ďalšieho účastníka do konania na žalovanej strane. Pokiaľ odvolací súd dospeje k záveru o subjektívnej neprípustnosti odvolania, musí odvolanie odmietnuť a už nemá procesnú príležitosť zaoberať sa vecnou stránkou prípadu - podrobiť napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa odvolaciemu prieskumu z pohľadu uplatnených odvolacích dôvodov. To tiež znamená, že povaha uznesenia, ktorým bolo odvolanie odmietnuté, predurčuje jeho obsahovú

i argumentačnú stránku, ktorá sa zameriava výlučne na procesné (predbežné) dôvody vzťahujúce sa k otázke (ne)prípustnosti riadneho opravného prostriedku (odvolania). Odvolací súd v danom prípade nepristúpil k vecnému preskúmaniu rozhodnutia v opravnom konaní, nemal ani povinnosť v odôvodnení svojho rozhodnutia zaoberať sa a prípadne i reagovať na vecnú stránku rozhodnutia o pripustení ďalšieho účastníka do konania (skúmať, či podanie, ktorým bol navrhnutý vstup ďalšieho účastníka do konania je náležité zdôvodnené, či rozhodnutie o jeho pripustení je vecne správne a prípadne, či jeho vydaniu nebráni zákonná prekážka), tak ako sa toho dovoľavala dovolateľka.

Dovolací súd dospel k záveru, že uznesenie odvolacieho súdu spĺňa požadované kritéria pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p. tak z formálneho ako aj z obsahového hľadiska a preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľné, neodôvodnené, či zjavne arbitrárne (svojvoľné). Dovolací súd nezistil také skutočnosti, ktoré by potvrdili tvrdenia dovolateľky v dovolaní, najmä že ide o rozhodnutie nezlučiteľné s požiadavkami vyplývajúcimi zo základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie.

Na základe uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že žalovaná 1/ neopodstatnene namieta, že v konaní jej postupom súdu bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Z dôvodov vyššie uvedených dospel dovolací súd k záveru, že prípustnosť dovolania žalovanej 1/ nevyplýva z § 239 ods. 1 a 2 O.s.p., ani z § 237 O.s.p. Dovolanie preto odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. bez toho, aby skúmal opodstatnenosť dovolateľkou uplatnených dovolacích dôvodov prípadne spájaných aj s § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní procesne úspešnej žalobkyni vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanej 1/, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p., § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd nepriznal žalobkyni náhradu trov dovolacieho konania, lebo v dovolacom konaní nepodala návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 21. októbra 2013

JUDr. Ladislav G ó r á s z, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Lenka Pošová